

Cooperació

2n. trimestre 2008 - num. 2

MARTA VIDAL

Fer de família d'acollida
de nens sahrauís m'ha
canviat la vida

**AMICS DE KAMBA BEÓ NERÉ
LA CONTRAPART A CATALUNYA**

**Taller sobre Comerç Just
i Consum Responsable a
L'IES CUBELLES**

Espècies
d'Intermon-Oxfam

Cubelles Cooperació
Revista de l'Ajuntament
de Cubelles

Edita
Regidoria de Cooperació
Pg. Narcís Bardají, 12
08880 Cubelles

Directora
Lita Imaz

Redactor en cap
Joaquim Costa
Tel. 93 811 33 86
redaccio@cubellescooperacio.com

Col·laboradors
Chema García Martínez
Josep M. Vives

Fotografia Portada
Francesc Delgado

Disseny Gràfic
VideoPressMedia

Impressió
Graficas Torres

Dipòsit legal
B-21902-2008

Impresa en paper ecològic

Ong

<http://www.conosud.org/>

<http://www.manosunidas.org/>

<http://www.accioncontraelhambre.org>

Amb el suport de

Agència Catalana
de Cooperació
al Desenvolupament

Generalitat
de Catalunya

Sumari

2	Ong
3	Editorial
4	Marta Vidal, Vacances en Pau i Fisahara
8	Notícies de Cubelles
13	Emergències: Myanmar i Xina
14	Amics de Kamba Beó Neré
18	Presentació Casa Àfrica de Catalunya
20	Notícies
24	Cultura
27	Agenda

Arriba a les vostres mans el segon número de la revista de cooperació de Cubelles amb el compromís de continuar el projecte de sensibilització iniciat en aquesta legislatura.

Enguany tenim motius per reflexionar davant de les dues catàstrofes que han afectat Birmània i la Xina. Les ONG que desenvolupen activitats en aquests països han posat de manifest la necessitat de generar ponts de diàleg entre les administracions representades pels governs dels dos països i els cooperants.

El Govern de Birmània, amb el tancament de les fronteres i els impediments de l'accés de l'ajuda internacional, va ser un pols difícil de superar tant per les víctimes i les seves famílies com per les mateixes ONG. Per aquest motiu creiem que és important seguir treballant per la cooperació i el desenvolupament durant tot l'any, no solament en les campanyes puntuals en què creix més la sensibilitat de la ciutadania.

Hem d'arribar a tots els racons del nostre territori per informar i per recollir les vostres propostes i estem convençuts que aquesta revista pot exercir un paper decisiu com a motor i canal de comunicació entre tots els ciutadans i ciutadanes de Cubelles, amb experiències com les de la Marta Vidal, una jove cubellenca que ens apropa una vegada més al poble sahrauí.

Estic segur que molts de vosaltres coneixeu de primera mà o teniu coneixement d'altres iniciatives sorgides del vostre entorn que us agradaria compartir amb nosaltres.

Per aquest motiu volem oferir-vos el correu **cooperacio@cubelles.org**, al qual ens podreu adreçar totes aquells suggeriments i propostes que penseu que poden interessar i que recollirem a la revista en propers números.

Bon estiu i fins al proper número.

Joan Andreu Rodríguez i Serra

Tinent d'alcalde i Regidor de Cooperació
Ajuntament de Cubelles

Fer de família d'acollida de nens sahrauís m'ha canviat la vida

MARTA VIDAL, UNA JOVE DE CUBELLES, ENS EXPLICA LA SEVA EXPERIÈNCIA

Als 18 anys va decidir col·laborar activament amb el projecte d'acollida estiuenca per a nens sahrauís «Vacances en Pau». Aquest any serà el quart que acull durant dos mesos a la mateixa nena, ara tant ella com la nena tenen dues famílies la catalana i la sahrauí.

El 2004 Marta Vidal tenia 18 anys i col·laborava amb l'Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí (ACAPS). Aleshores es va plantejar la possibilitat d'acollir un nen o una nena durant l'estiu i així col·laborar amb la causa sahrauí. Llavors va convèncer els seus pares perquè li donessin suport en la seva iniciativa i convertir-se en una família d'acollida. Els seus pares van acceptar, però ella havia de fer-se responsable de la nena de nou anys que els havien assignat i estar amb ella els dos mesos de vacances. Tal dit tal fet. La Marta ens explica que el primer any va ser dur, primer per la seva inexperiència, tant sols té un germà més gran, i perquè els nens sahrauís estan acostumats a campar a plaer, a tenir molt espai i estar tot el dia al carrer. Aquí se li queia la casa al damunt i tot el dia preguntava: «i ara què fem, i després que farem...». Va ser esgotador, però també va resultar molt gratificant, -tant per ella com per a la seva família-, observar com la seva filla adoptiva (només durant l'estiu) descobria els miracles quotidians. Una font que raja sense parar, la mar, la gent i les seves coses.

Els nens del desert ens fan veure i valorar el que tenim. Això és molt important. Ells viuen amb quatre coses i converteixen qualsevol andròmina en una joguina. Ells tenen espai, la immensitat del desert amb

els seus constants canvis, els seus dies i les seves nits, un mar de sorra en constant moviment, la cúpula celest i el temps, tot aquest temps que a nosaltres ens falta i ells gaudeixen. El desert dóna molt de si, temps per pensar i per sentir. El problema és que estan en camps de refugiats, que van haver d'abandonar les seves cases i els seus pobles, i la lluita per recuperar-ho tot passa de generació en generació. Aconseguir compartir l'estiu amb un nen sahrauí no és ni difícil ni costós, ja que els ajuntaments s'encarreguen de pagar el transport, la Seguretat Social, els fan una assegurança temporal

La Marta, a la dreta, Tina, la seva mare, Lab, la nena, i Anna, una amiga, al Sàhara

que cobreix tota l'assistència mèdica necessària, fins i tot visites al dentista. I, a més, es pot contar amb el suport de l'organització, que t'ajuda davant qualsevol contingència.

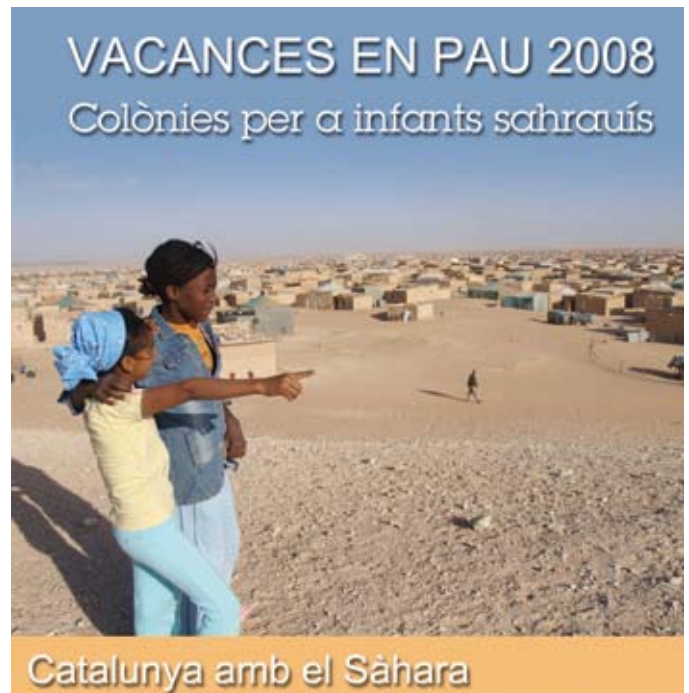
Els nens saben castellà, ja que vivien en una província espanyola i segueixen estudiant en dos idiomes: el seu, hassania, i l'espanyol. A més, aquí aprenen català i fan molts amics. La Marta ens explica que l'experiència ha estat tan potent que va orientar la seva vida estudiant Integració Social, un cicle superior que aquest any acabarà i que ja és el seu actual treball, on tracta amb distints col·lectius d'emigrants, drogoaddictes, dones maltractades, discapacitats, etc. Va fer les pràctiques a la Comissió Catalana d'Ajuda als Refugiats i està molt satisfeta de la seva vocació que exerceix a l'Hospitalet en un curs pont amb sud-americans.

És emocionant escoltar que cada any la Marta fa una visita a la seva altra família i es passa una setmana amb ells aprofitant les dues sortides en vols charter que s'organitzen (al desembre i a la Setmana Santa). A més de parlar per telèfon i per altres mitjans gairebé cada setmana. El vincle és molt fort i estable. Ells ho necessiten, però nosaltres també.

Li preguntem a la Marta quines passes cal seguir per informar-se i apuntar-se al projecte de «Vacances en Pau» i ella ens aconsella que anem a la delegació de la zona de la nostra residència. A Cubelles la Marta hi col·labora, col·loca cartells i reparteix fullets informatius. A Vilanova es troba la seu de l'ACAPS i a Sitges està en Paco Delgado, l'altra persona que actua com a delegat. Així la persona interessada pot rebre informació de primera mà, tot i que també ho pot fer a través d'Internet. Per regla general, en els mesos de març i abril s'inicien els tràmits. Ànims, milers de nens de 7 a 12 anys esperen poder venir a passar l'estiu amb nosaltres. Unes vacances en família diferents i compartides, a tots ens ve bé conèixer altres realitats i valorar allò que som i tenim.

VACANCES EN PAU

Objectiu global de desenvolupament: Les «Vacances en Pau» es plantegen en un marc de solidaritat i ajuda desinteressada, perquè aquests nens i nenes, nascuts enmig de la guerra i sotmesos encara avui a les dures conseqüències, tinguin la possibilitat de conèixer formes diferents de vida i puguin alleujar el seu patiment. De manera que això contribueixi no solament a la seva formació sinó també a millorar la comunicació i el coneixement dels pobles espanyol i sahrauí. Les «Vacances en Pau» propicien que aquests nens i nenes, que desconeixen una ciutat normal, un jardí o la majoria d'aliments, tinguin una concepció del món prou àmplia i sòlida perquè adquireixin uns marcs de referència elementals i no mediatitzats pel que fa a altres països, dintre del seu propi procés de maduració personal. Tot això, és clar, sense apartar-los de la rica tradició del seu

Cartell publicitari de les colònies

poble.

Objectius específics del Projecte: Allunyar de les dures condicions del desert la major quantitat possible de població infantil i sotmetre'ls a diversos reconeixements mèdics, amb la col·laboració del INSALUD. En els mesos d'estiu, les temperatures arriben a superar els 50 °C a l'ombra. Aquests nens per l'alimentació deficient i la duresa de les condicions de vida a la qual estan exposats presenten diverses patologies, fonamentalment relacionades amb la vista i l'oïda. Donar-los a conèixer aquelles coses rutinàries per a nosaltres i que ells

Notícies dels nens sahrauís

La disminució de l'assistència humanitària en els campaments de refugiats sahrauís a Algèria està provocant una greu desnutrició infantil. Segons l'informe 2008 de Norwegian Church Aid, un de cada cinc nens dels campaments de refugiats a Algèria sofreix malnutrició aguda, superior al doble en els tres anys, passant del 8% el 2005 al 19% el 2008. Els problemes dels sahrauís es veuen agreujats pel temps que s'està trigant a arribar a una solució amb El Marroc per al Sàhara Occidental. Des de l'ocupació de Sàhara Occidental per part del Marroc el 1975, la majoria de la població va fugir als campaments de refugiats del desert algerià. Ara els sahrauís estan pendents de poder exercir el seu exercici democràtic i decidir si la seva població desitja la independència o no.

Front Polisario, del 15 al 20 d'abril es va celebrar la cinquena edició de Fisahara al campament de Dajla, que es troba a més de quatre hores de dur viatge pel desert des de Tinduf, al sud-oest algerià, i és el campament amb més dificultats de subministrament d'energia i aliments, i amb els problemes de malnutrició més greus, especialment entre els nens.

Aquest festival no competitiu és una iniciativa solidària que persegueix dur la cultura als campaments, on els sahrauís habiten en condicions precàries des de fa ja 33 anys, i alhora fer-se ressò als mitjans de comunicació internacionals de la realitat de més de 200.000 persones que en el seu dia eren espanyoles i ara són refugiades al desert d'Algèria. La mostra va néixer amb la intenció de desaparèixer algun dia, quan els sahrauís puguin recuperar el seu antic territori al Sàhara Occidental.

Desfilada acte inaugural Fisahara 2008 en Dajla

desconeixen, pel fet d'haver crescut en els campaments de refugiats. Perfeccionar el seu nivell d'espanyol, ja que aquest és el segon idioma oficial que s'ensenya a les escoles dels campaments de refugiats a partir del 3r curs de primària amb caràcter obligatori. Propiciar per part de les famílies que acullen aquests nens i nenes, el coneixement de la realitat dels pobles del nord d'Àfrica i, en concret, del poble sahrauí.

Resultats esperats: Millorar l'estat de salut dels nens i nenes acollits, mitjançant profundes revisions mèdiques i donar solució als problemes que es detectin (intervencions quirúrgiques, ulleres, tractaments contra anèmies, etc.). Coneixement d'altres formes de vida que permetin als nens participants prendre consciència de la solidaritat internacional dels pobles i que, en el futur, propiciï la convivència internacional a pesar de les diferències de cultures, tradicions i costums. Potenciar les actituds solidàries per part de les famílies d'acollida pel que fa al Tercer Món i a les zones en conflicte. Establir vincles entre les famílies d'acollida i les famílies sahrauís que li han confiat temporalment als seus fills i filles.

FISAHARA 2008: SOLIDARITAT I CULTURA ENMIG DEL DESERT

Diuen que el millor firmament que es pot veure és al desert. Així ho va poder comprovar tothom qui va assistir a Fisahara 2008. Aquesta vegada, però, les estrelles eren a dalt i a baix del cel; estrelles que van anar a donar suport al poble sahrauí i que han engegat un manifest i una recollida de signatures en defensa d'un dels pobles més oblidats del planeta.

Organitzada per la Coordinadora Estatal Espanyola d'Associacions de Solidaritat amb el Sàhara i el

El festival representa un dels esdeveniments més esperats de l'any pels habitants dels campaments, molts dels quals desconeixen el que és contemplar imatges en una pantalla de cinema i experimentar l'atmosfera de vida amb totes les seves particularitats socials i culturals, i molt menys poder conèixer i veure al seu costat entre les seves jaimas estrelles de cinema com Javier Bardem o Rosa María Sardá, entre d'altres, o el músic Manu Chao, que va fer el concert de clausura del festival.

Els artistes, per la seva banda, van quedar encantats amb l'experiència de viure al desert com un sahrauí més, sense luxes, coneixent de primera mà les seves vivències, ja que cada cadascun, com a la resta dels assistents, va ser acollit per una família. L'esforç va valer la pena, per la redacció del manifest final.

Fotògraf: Josep M. Vives

Roda de premsa

Fisahara és un festival revolucionari de principi a fi, i no sols pel seu concepte no comercial, sinó també per promoure i difondre la lluita d'un poble per sobreviure en pau i recuperar la seva terra perduda. En l'edició d'enguany es va muntar una pantalla de cinema, la Pantalla Gacela, gestionada pel col·lectiu de creació i difusió cultural

D Cliq, que també es van fer càrrec d'impartir els diferents tallers de creació audiovisual (fotografia o periodisme), als quals van poder assistir els habitants de Dajla que ho van desitjar. D Cliq, a més, col·labora amb l'Escola de Dones de Dajla.

El mateix any que Fisahara, va néixer 100% Àfrica, un projecte de cinema africà a Tarifa que cada any ofereix una retrospectiva dels millors títols del continent. La col·laboració entre ambdós festivals ha passat a ser una necessitat i aquest any es van veure diferents punts de vista del cinema africà, com per exemple Sacouwala Bouteil, d'Ibrahima Niang (Senegal); No toca morir, de King Ampaw (Ghana i Alemanya), i Les aventures de Guedé, d'Idrissa Diabaté (Costa d'Ivori).

En total es van projectar 29 pel·lícules, 16 de les quals eren de producció espanyola, i es va incloure el passi de diverses pel·lícules d'animació per a nens com El gripau a casa dels sogres, de Kibushi Ndjate Wootto (Bèlgica, RD Congo), o L'arca de Noe, de Juan Pablo Buscarini (Argentina, Itàlia).

Per a més informació:

www.i-vilanova.com/sahara
<http://www.saharaindependiente.org/principal.htm>
<http://www.todosconelsahara.com/>
www.saharalibre.es
 e-mail: sitgesmara@gmail.com

**Volem
ser el teu banc**

SER APROP ÉS IMPORTANT

oficina d'agent col·laborador al carrer Major, 1 de Cubelles

Horari d'atenció al públic:

De dilluns a divendres
9:00 a 13:00 i de 16:00 a 19:00 hores

Dissabtes
9:00 a 13:00 hores

**Crèdits, Ingressos, Reinteguments, Hipoteques, Dipòsits a termini
0% de comissions de servei**

150
AÑOS

INICIATIVES SOLIDÀRIES A L'AJUNTAMENT

A Cubelles l'Ajuntament segueix treballant en matèria de cooperació, la **nova iniciativa és l'ús de cafè de Comerç Just a les màquines expenedores dels edificis municipals**. El cafè és, després del petroli, la matèria primera més negociable del món i una font de riquesa sobretot per a les empreses multinacionals del Nord, que es reparteixen pràcticament la totalitat dels beneficis que genera aquest negoci. Els perjudicats d'això són els països del Sud amb clima tropical, on es cultiva l'arbre del cafè. Les grans multinacionals paguen preus, que en molts casos, es troben per sota del cost de producció. Gran part dels petits productors de cafè no estan organitzats i viuen en zones aïllades, no disposen d'infraestructura per vendre directament el que produeixen als mercats locals i desconeixen els mecanismes per fixar el preu del cafè. Però aquesta situació millora lentament i els més de 500.000 petits cafeicultors de 22 països del Sud comencen a organitzar-se i a fer sentir la seva veu, cada cop amb més força des de la dècada dels 80. Per impulsar canvis i equitat en el comerç internacional existeixen alternatives consolidades com el Comerç Just, que ofereixen un cafè natural, d'una alta qualitat, i que respecta el medi ambient perquè la gran majoria prové d'organitzacions camperoles que cultiven sense agroquímics. I és aquest

cafè de Comerç Just, que ja és a més 600 en institucions, universitats i empreses, el que ara disposen les màquines expenedores de cafè dels edificis municipals. Més informació: www.boncafe.org

Samarretes solidàries

Una iniciativa nova en matèria de cooperació tindrà lloc properament a la platja. **Es tracta de comercialitzar unes samarretes de comerç just per recaptar fons que financin projectes solidaris de les ONG**, especialment de col·laboració amb els damnificats de Birmània i la Xina. La campanya consistirà en la venda de samarretes que duran un lema dirigit a la conservació de la platja i que els beneficis obtinguts es posaran a disposició de les ONG. També hi col·laborarà l'empresa Rescatadores SL, que utilitzarà aquestes samarretes pels qui participin, un any més, en el programa Joves Rescatadors.

Fa més de 10 anys que totes les targetes de Caixa Terrassa són solidàries, i sense que suposi cap cost addicional per als nostres clients, una part de les comissions generades per les compres a comerços es cedeixen a les següents ONG:

Fundación Vicente Ferrer

Les targetes de Caixa Terrassa desenvolupen projectes al Tercer Món i al nostre entorn

Des del 1995 fins avui hem fet un total d'aportacions de **2.252.900 €**

Si encara no la tens, demana ara la teva targeta solidària

Oficina de Cubelles. Passeig Narcís Bardagí, 7 - 08880 Cubelles
Telèfon 93 895 7335

AMB LES APORTACIONS DE CUBELLES ES RECONSTRUEIX UN AULA A PARAGUAI

L'Associació Amic, de les Missioneres Claretianes, ha reconstruït una petita escola per a una comunitat indígena de cinquanta famílies a Tecojamirí, gràcies als diners recaptats a Cubelles amb la venda d'artesanaria Paraguaiana durant la Fira del Comerç Just el Nadal del 2007. Amb els 300 euros es va poder canviar la teulada, però també va caldre ampliar el pressupost per renovar els fonaments i posar l'aula en condicions d'ús.

Aquesta instal·lació la sol utilitzar un poble nomada que subsisteix mitjançant la caça i la pesca. Hi romanen durant tres o quatre anys en el mateix lloc, després un altre

grup de nòmades s'hi instal·larà de nou i aprofitarà les construccions.

Les Missioneres Claretianes solen visitar el poble i impartir classes en castellà o guaraní als nens i als majors. També els expliquen assumptes relacionats amb la salut i l'alimentació (ja que aquesta és molt precària), construeixen latrines a les cases, i cuines per millorar la qualitat de vida de la comunitat.

Paraguai és un país amb una extensió similar a la de tot Espanya, però amb tan sol sis milions d'habitants. Ha sofert les conseqüències d'un llarg règim dictatorial que va distribuir grans latifundis als seus afins i grans empreses que ara els utilitzen com a gegantins camps de cultiu per produir biodièsel. Lamentablement tots els beneficis se'ls

enduen aquestes empreses i, a més, no contracten mà d'obra autòctona ja que solen tenir una petita plantilla amb tot un equip automatitzat. Els aborígens sofreixen les conseqüències d'aquesta explotació salvatge i els seus pobles són fumigats sense contemplacions. Com si no existissin.

Ara Paraguai inicia una nova etapa en confiar la presidència a l'exbisbe Fernando Lugo, que va vèncer els candidats del Partit Colorado que duia 60 anys al poder. Cal destacar que Fernando Lugo fa tan sols tres anys encara caminava amb sotana. Però amb la sotana vermella dels capellans de la Teologia de l'Alliberament, que prediquen la igualtat no en el Regne dels Cels sinó en el món pecador on vivim.

Finalment cal comentar que l'1 d'agost partirà un grup d'onze voluntaris de l'Associació Amic des de Barcelona cap al Paraguai, l'objectiu és acabar la construcció d'una escola, atès que el Govern es fa càrrec del sou del mestre, però no de la construcció de l'escola, de la qual es fa càrrec la comunitat.

POR DERECHO PROPIO

Notícies de l'associació cubellena

4a trobada de dones migrades... i no

El passat 12 d'abril, al Centre Social Cubelles, l'associació Por Derecho Propio va organitzar la 4a trobada de dones migrades... i no. Sota el lema "Totes som dones, sense importar el nostre origen", es va destacar la força i la capacitat de projectar i concretar propostes vitals, que lideren projectes personals i familiars, parlant del seu lloc de naixença i on trien estar o on els dugui la vida. Aquest any es va destacar el paper de les dones viatgeres.

En cada edició de Paraules participen més dones, i dels orígens més diversos (aquest any s'hi van sumar moltes de nascudes a Cubelles). Enguany hi va haver més de 60 persones, totes elles molt participatives, hi va haver un recital, es van degustar plats de diferents cultures, es van llegir poemes, etc. Mentrestant, els nens i les nenes van poder jugar a l'espai infantil, que es reserva i s'organitza especialment perquè les mares puguin gaudir de la trobada.

Maria Lluïsa Romero, alcaldessa de Cubelles, va obrir l'acte recalcant l'alegria de ser part d'un esdeveniment en el qual cada any hi ha més participació i es palpa la implicació en un tema tan important com és la integració.

Prudència Carrasco, regidora de Polítiques d'Igualtat de l'Ajuntament de Cubelles, va animar les dones a aprofundir la seva participació en tots els àmbits, fent sentir les seves veus.

Premiat el programa "Barreja't amb mi", que s'emet a Ràdio Cubelles

La Mesa per a la Diversitat en l'Audiovisual (MDA) ha reconegut amb el Premi per a la Diversitat en l'Audiovisual el programa Barreja't amb mi, que s'emet a Ràdio Cubelles, una

iniciativa de l'associació Por Derecho Propio, que ofereix suport a dones arribades d'altres països.

La primera edició del lliurament d'aquest premi va tenir lloc el 27 de maig, a l'Auditori Winterthur de Barcelona, sota el títol Eines per a la diversitat. La dotació dels premis és de 3.000 euros per a cadascun dels guardonats.

La Mesa per a la Diversitat en l'Audiovisual, impulsada pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya, aplega representants de diversos grups culturals, institucions, empreses, col·lectius professionals, grups de recerca, entitats de suport, universitats, mitjans de comunicació i altres persones i òrgans interessats a promoció una millor representació de la multiculturalitat

i de la diversitat als mitjans audiovisuals de Catalunya. Té l'objectiu de contribuir a fomentar la convivència, el respecte, el coneixement i l'intercanvi entre persones de les diferents filiacions culturals i compartir l'experiència de recrear i renovar la cultura catalana.

Si compra un habitatge de les nostres promocions acabades de finalitzar a

Cubelles i Calafell

li ajudem a pagar la seva hipoteca fins al 31 de març de 2010

Gallifa, 7-9 - 08880 Cubelles - Barcelona

Tel. 93 895 13 88

www.rp-propiedades.com

TALLERS DE INTERMÓN-OXFAM A L'IES CUBELLES SOBRE COMERÇ JUST I CONSUM RESPONSABLE

A bans d'acabar el curs els alumnes de 2n d'ESO van participar en un dels tallers que prepara Intermón-Oxfam per a les escoles. Aquest taller tenen com a objectiu informar i sensibilitzar alhora que contribueixen al procés educatiu sobre els criteris de comerç just i els hàbits de consum responsable en els alumnes. En les aules es reflexiona sobre els diferents tipus de comerç i consum i les seves conseqüències, i es fa veure les responsabilitats i alternatives que tenim com a consumidors.

El taller de una durada d'una hora trenta i presenta l'alternativa del comerç just front al comerç tradicional. Davant els criteris merament econòmics d'aquest, té en compte valors ètics que comprenen aspectes socials i ecològics. **El comerç just representa un intercanvi comercial en el que es minimitza al màxim el nombre de intermediaris, es busca un vincle més directe entre productor i comerciant.** A més, s'aconsegueix que els camperols i petits productors de zones empobrides trobin una manera de viure dignament del seu treball. Els consumidors obtenen productes de qualitat, amb la garantia de que s'han respectat els drets dels treballadors. Es demostra que és possible fer compatibles els criteris econòmics amb els socials i ecològics.

EMERGÈNCIES

MYANMAR I XINA

Emergències

A Myanmar el govern empeny els birmans a les seves regions d'origen.

El pas del cicló per l'antiga Birmània ha provocat un desastre humanitari de grans magnituds al delta de Myanmar. El passat 3 de maig, el pas del cicló Nargis per Myanmar va ser devastador. El nombre de morts o desapareguts ascendeix a 134.000 i hi ha 2,4 milions d'afectats. L'accés a la zona del Delta s'ha obert en els últims dies i Intermón-Oxfam a pogut entrar amb un primer equip en missió exploratòria. Una vegada fet el recompte dels danys ocasionats la població ha de fer front a la devastació: cases destruïdes, cultius arrasats i animals desapareguts. Una situació crítica que posa de manifest les necessitats de la població. Les autoritats birmanes han començat a tancar els camps d'assistència humanitària en els que es va donar cobertura als damnificats i insten a la població a retornar als seus llocs

d'origen. Allà hauran de reconstruir les seves vides en un terreny totalment devastat. Però a més de l'ajuda per reconstruir els mitjans de vida de la població afectada, encara queden necessitats urgents per cobrir en matèries bàsiques com l'accés a l'aigua potable o els refugis temporals per aquells que han perdut les seves cases.

A la Xina, les víctimes del terratrèmol esperen la reconstrucció.

Després de l'emergència provocada pel terratrèmol que va assolar el sud-est de Xina el passat mes de maig, el sisme va arribar a 7.8 graus i ha estat el més potent en el país en 30 anys, les poblacions afectades miren cap el futur a l'espera de reconstruir les seves cases i les seves vides. El refugi segueix sent un dels

problemes més greus. Oficialment s'estima que prop de cinc milions de persones han perdut les seves cases. Les autoritats locals i organismes internacionals estan treballant en l'elaboració d'un pla de reconstrucció de les àrees afectades. Aquest pla inclou la reconstrucció d'escoles i dels mitjans de vida de les comunitats. Oxfam Internacional (Intermón-Oxfam a Espanya) centrarà els seus esforços en la recuperació de les comunitats rurals situades en les muntanyes i així ajudar als supervivents de les poblacions rurals de més difícil accés.

Intermón-Oxfam està canalitzant la recollida de fons per donar suport a ONG locals i internacionals en l'assistència a les persones afectades i ha obert una campanya de recaptació de fons a Espanya per aquestes emergències.

Les persones que desitgin fer un donatiu poden fer-ho a la <http://www.intermonoxfam.org/es/page.asp?id=1>, trucant al 902 330 331 o dirigint-se a les botigues de Intermón-Oxfam.

Myanmar

Entitat	Número de compte
La Caixa	2100-0765-81-0200153304
Caja Madrid	2038 8978 17 6000226933
Caixa de Catalunya	2013-0500-10-0213566392
BSCH	0049-1806-91-2112008135
BBVA	0182-6035-45-0201505849

Xina

Entidad	Número de cuenta
La Caixa	2100-0765-87-0200150258
Caja Madrid	2038-8978-16-6000171920
Caixa de Catalunya	2013-0500-10-0213789458
CAN	2054-0300-55-9152616535
BSCH	0049-1806-91-2111867533
BBVA	0182-6035-45-0011504830

DIBANGO I L'ASSOCIACIÓ KAMBA BEÓ NERÉ

Dibango és un famós artista de Burkina Faso, un artista en la dansa tradicional Dodó i en la creació de les màscares que s'utilitzen en aquestes danses. A més a més, és un ciutadà compromès amb la seva gent i amb el seu barri. Un líder de la seva comunitat que va crear l'Associació Kamba Beó Neré, per un món millor per als nens. Ara acaba d'engegar un altre dels seus projectes: crear Amics de Kamba Beó Neré a Catalunya.

Boukaré Tasembedo, de nom artístic Dibango

La República de Burkina Faso es troba situada en ple cor del Sahel de l'Àfrica occidental. És el tercer país més pobre del món, a causa de les condicions climàtiques i el poc o escàs desenvolupament econòmic genera alts índexs de pobresa. Les malalties endèmiques són difícils de curar per la manca de recursos econòmics. Hi ha molts nens a les grans ciutats que, en no poder ser atesos en totes les seves necessitats, corren el risc de caure en el món de la marginació i l'explotació infantil.

Per tal d'eradicar i resoldre això, l'Associació Kamba Beó Neré (AKBN) des de l'any 2004 treballa amb les famílies i els seus infants. Al mateix temps, l'AKBN està vinculada de manera molt important a la cultura tradicional, ja que molts dels seus membres formen part de grups de danses tradicionals.

Forum de les cultures, Barcelona 2004

Aquesta activitat i altres de tipus esportiu serveixen per vincular els infants a l'espai cultural del barri i és a partir d'aquesta vinculació que els membres de l'associació poden anar tractant i treballant la importància de l'assistència i continuïtat escolar amb les famílies dels infants.

El focus més important de pobresa és a la capital, Ouagadougou, on molta gent es trasllada buscant una vida més pròspera o, senzillament, per sobreviure. No obstant això, és a les ciutats on molts troben la misèria en comptes de la solució per als seus problemes, abandonats a la seva sort, sense diners, sense casa i sense poder menjar. Ningú els ajuda. Als poblats, en canvi, això no sol succeir perquè tots conreen una mica de terra, es coneixen i s'ajuden, allà ningú es queda sense menjar tret que tota la comunitat visqui en una situació extrema de sequera o desastres naturals. A Burkina Faso gairebé el 50% de la població (6.750.000) són menors de 15 anys i la mortalitat infantil es calcula en 191 per cada 1.000 nens menors de 5 anys i el 2004 van haver brots epidèmics de meningitis i poliomièlitis.

Burkina Faso té una superfície de 274.200 km² (una mica més de la meitat de tot Espanya). El 80% de la seva població es dedica a l'agricultura. El PIB per càpita, segons dades del Banc Mundial, no supera els 300 \$ USA, ocupa el lloc 171 sobre 179 en l'índex de desenvolupament humà (IDH) de les Nacions Unides. La seva esperança de vida no supera els 48,5 anys; l'índex de creixement

demogràfic arriba al 2,5%. No obstant això, el país viu dintre d'una llarga etapa d'estabilitat política gràcies a la correcta gestió de la seva economia, guiada per les institucions financeres internacionals. En els últims anys, Burkina Faso s'ha beneficiat dels programes del FMI per a la reducció de la pobresa. També ha gaudit dels privilegis propis de la iniciativa HIPC (Heavily Indebted Poor Countries), en matèria de condonació de deute per als països pobres altament endeutats.

Boukaré Tassembedo és un ciutadà respectat, reconegut i compromès amb el seu país

Un artista pren la iniciativa associativa

Boukaré Tassembedo (Dibango) és professor d'Arts Plàstiques i Dansa Tradicional, a més d'un artista polifacètic, famós ballarí i coreògraf.

És molt conegut i respectat pels seus treballs de disseny i creació de màscares tradicionals i màscares amb forma d'animals amb diversos materials: esponja, carabassa, cartró, fusta, ferro o cordill de màscares. També realitza la decoració i pintura de les màscares complementat amb tot el vestuari que les acompanya. Una tradició familiar que es transmet de pares a fills. Una de les seves creacions més conegudes és el cap de la mascota "Can Junior Burkina 2003" (un cap de cavall sobre la base de l'escut de Burkina Faso).

Dibango ens explica; «Quan acaba el Ramadan comença l'espectacle del Dodó, un gran carnaval que és una al·legoria entre l'home i la naturalesa. En el principi dels temps, l'home i els animals vivien en pau i es respectaven mútuament, però un dia un home va violar les lleis

en matar un animal, la dansa representa els homes i els animals, però també els monstres». Aquesta dansa tradicional és original dels comerciants de Níger i les màscares eren carabasses.

Gira artística per Europa

Al 1991 es va fer realitat el seu gran somni i van contractar-los a ell i a la seva companyia de ball, la Troupe Dodo Secteur 10 Naba Anbga (és el nom d'un cap tradicional del barri), per representar a Europa l'espectacle "Els animals ballen". Concretament van fer una gira per França i Espanya (Carcassona, Barcelona, Madrid, Bilbao i Huelva). L'any 2004 van tornar a Barcelona contractats pel Fòrum de les Cultures per ballar la dansa Dodó, la troupe de Dibango i l'associació de músics Nadjin Neré realitzaven quatre actuacions diàries durant els mesos que va durar el Fòrum. El 2006 ell i la seva companyia van participar en els Jocs Francòfons de Limonge. El 2007 Dibango va ser el president del concurs de grups de dansa del carnaval de Dodó a Ouagadougou. Dibango i el seu grup de dansa han viatjat per tot Burkina Faso realitzant actuacions i festivals dintre d'un projecte per informar la població sobre com emigrar en condicions dignes.

Nova associació Amics de Kamba Beó Neré

A Burkina Faso, Boukaré Tassembedo (Dibango) és un ciutadà respectat, reconegut i compromès amb el seu país. Allà va crear l'Associació Kamba Beó Neré AKBN (que en la llengua moré significa un millor futur per als nens). Ara Dibango, després de casar-se amb una catalana, resideix i treballa a Barcelona. De moment, com un emigrant més, tot i que li agradaria poder guanyar-se la vida amb l'art de fer màscares o coreografies. La seva major satisfacció segueix sent ajudar els seus, a això dedica tot el temps que pot. Per això, des de Barcelona parla amb els seus amics i organitza projectes que millorin la vida dels nens i de les seves famílies a Burkina Faso. Per aconseguir-ho, ha engrescat uns

quants amics i coneguts que, amb la seva empena, han creat la contrapart catalana denominada Amics de Kamba Beó Neré. Aquesta associació és necessària per projectar les necessitats del seu país a Europa, sol·licitar ajudes, recaptar fons o llançar nous projectes i col·laboracions.

Projectes recents

Amics de Kamba Beó Neré (KBN) ha iniciat les seves activitats amb rapidesa, buscant ajudes per escolaritzar 60 nens i nenes del barri de Larlé. Amb 3.500 euros es poden portar durant un any a l'escola. L'any passat AKBN va aconseguir escolaritzar-ne 30 amb el suport del Col·legi Oficial de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials de Catalunya. També estan preparant l'enviament de 12 ordinadors abans de cap d'any per repartir a tres escoles. Es tracta d'ordinadors reciclats, recollits a través de l'ONG Noves Tecnologies per a l'Àfrica que s'encarrega de la recuperació dels ordinadors a Catalunya, de l'enviament d'un voluntari al país —en aquest cas Burkina Faso—, per l'engegada i la formació necessària per fer-los servir. L'ONG que fa la sol·licitud s'encarrega d'aconseguir l'import per fer arribar els ordinadors al país de destí.

Els nostres ordinadors tenen una vida útil molt curta, en pocs anys es queden desfasats. Per regla general, continuen funcionant, però no són capaços de treballar amb els

sistemes operatius i els programes més nous. Les empreses els canvien per altres models més

A la troupe de Dibango, per primera vegada a Burkina Faso, un grup de dones aprèn dansa Dodo

potents, però hi ha dues opcions: convertir-los en ferralla, encara que funcionin correctament, o reciclar-los i després d'una posada a punt poden ser molt útils a països com ara

Burkina Faso. Allà també existeixen cibercafès, per descomptat, però gairebé ningú es pot permetre tenir un ordinador i encara menys les escoles. Per això és molt important començar a instal·lar ordinadors. En aquests moments s'estan configurant els ordinadors amb programes en francès i amb el sistema operatiu lliure Ubuntu. Amics de

KBN manté gestions amb una empresa que abonaria les despeses de transport per avió. Com que es tracta d'un país sense accés al mar tot resulta difícil i costós. També estan projectant la construcció d'un edifici que serveixi de seu per a l'associació AKBN i els associats del barri de Larlé a Ouagadougou. Gràcies al suport de l'Escola Vedruna de Gràcia, Amics de KBN, juntament amb l'Associació Akengue que treballa amb noies joves, organitzarà uns tallers per a dones amb problemes i les capacitarà per a alguna activitat laboral. En aquest cas els ensenyaran a fer sabó, que els permetrà fer barates per poder sobreviure.

Ara Amics de KBN està buscant patrocinadors per aconseguir preservatius i maquinetes d'afaitar d'usar i llençar, i distribuir-les mitjançant l'associació AKBN a la zona; «Existeixen problemes sanitaris greus generats per la falta de recursos. Per exemple, en les barberies i perruqueries s'utilitza la mateixa fulla d'afaitar fins que no talla, el que suposa un focus de transmissió d'infeccions, també per falta d'informació. Per representar la SIDA, Dibango va crear una màscara-monstre. «La gent pren més interès i atenció quan la informació li arriba a través d'un espectacle o representació. Aleshores capten i retenen el missatge, queden impactats des dels més joves fins als més grans, perquè la representació la fem amb elements i danses tradicionals, incorporant els problemes actuals, a través d'un llenguatge gestual. Amb balls i màscares que resulten atractius i fàcils d'entendre». Dibango ens comenta que treballar amb associacions consolidades en el país de destinació suposa una garantia d'èxit, ja que hi ha implicada molta gent i ells mateixos gestionen el material i es controlen els uns als altres, propiciant així la participació de la població.

NOU-CENTES SAMARRETES PER A BURKINA FASO AMB COL-LABORACIÓ DE CUBELLES

Qualsevol iniciativa és bona si el que es busca és aprofitar els recursos amb la finalitat de beneficiar un tercer. Aquest va ser el cas de 900 samarretes que, per error, es van retolar malament. Això va suposar rebutjar tot el material sense estrenar, però una vegada més les xarxes socials es van posar en marxa i l'Ajuntament de Cubelles, a través de l'Associació Kamba Beó Neré (AKBN) va aconseguir transportar i distribuir amb èxit a Burkina Faso tot el material. M. Esperança Borrull, sòcia de KBN, ens explica els fets: «Des de feia anys coneixia el regidor de Serveis Socials i Cooperació de l'Ajuntament de Cubelles, en Joan Rodríguez Serra. Tots dos treballem en el camp social i hem

estat companys de feina. També he col·laborat en dues edicions de la Festa de la Diversitat, participant en la fira solidària. Aquesta col·laboració em va permetre explicar a l'Ajuntament l'activitat que desenvolupa l'associació KBN a Ouagadougou, la capital de Burkina Faso. Fa un any va sortir una bona oportunitat, una fàbrica donava a l'associació 900 samarretes pels nens, però nosaltres havíem de fer-les arribar a Burkina Faso. Vam presentar el projecte a la Regidoria de Cooperació de l'Ajuntament de Cubelles, va ser aprovat i ens van subvencionar el cost del transport aeri com a material humanitari». Uns 100 kg de samarretes van volar cap a Ouagadougou.

I continua: «L'arribada de les samarretes al barri va ocasionar una gran expectació. Per celebrar-ho, l'Associació KBN va organitzar una gran rua, en la qual la població portava les samarretes i vam donar la volta al barri per constatar que les samarretes hi havien arribat. A l'Àfrica moltes manifestacions culturals, polítiques o socials constitueixen una festa en la qual participa tota la població en la mesura que poden. Aquesta gran rua va comptar amb la participació de tothom, des del Cap Tradicional, a persones de totes les edats, condicions i sexes. Boukaré Tassemedo, president de l'Associació, va agrair públicament a l'Ajuntament de Cubelles i a l'empresa de samarretes aquesta acció solidària. Penseu que, com aquí quan fem la fira del Comerç Just, la festa va sortir per la ràdio i la premsa escrita».

Per contactar: info@kambabeonere.org

Presentat amb èxit el projecte **CASA ÀFRICA DE CATALUNYA**

crèixer els intercanvis entre Catalunya i els països africans a tots nivells". En l'acte també va intervenir-hi Marie Madjougang, poeta i pintora, que va destacar "la importància que té la transmissió oral de la tradició de les cultures africanes entre generacions i el respecte dels joves cap a la gent gran, a les seves societats." A continuació va parlar Onno Seroo, Coordinador de Programes del Centre UNESCO de Catalunya.

Per la seva banda, Carles Solà, periodista i portaveu del grup Casa Àfrica de Catalunya,

Després d'un any de treball del grup promotor, el 10 de juny passat es va presentar al públic el projecte de la Casa Àfrica de Catalunya. L'acte va comptar amb l'assistència de més de dues-centes persones, que van omplir la sala 1 del Centre de Cultura

Contemporània de Barcelona. Sidi Seck, editor i impulsor del projecte, va realitzar la presentació, els parlaments van anar a càrrec d'Oriol Amorós, Secretari per a la Immigració de la Generalitat de Catalunya, que ha donat suport a aquest projecte des dels seus inicis.

Per Amorós, "Casa Àfrica de Catalunya ha de ser una institució de país, que faciliti el coneixement de les realitats africanes i faci

va ser l'encarregat d'explicar els antecedents i els objectius del projecte. Solà va dir que "Casa Àfrica ha de ser un lloc físic on les persones, les entitats, les institucions i les empreses puguin trobar-se, relacionar-se, expressar-se i que, d'aquest diàleg permanent, en neixin iniciatives que contribueixin a millorar el coneixement mutu entre les diverses realitats africanes i la societat catalana." Va acabar la

Casa Àfrica vol ser:

Una institució de suport a les entitats africanes i africanistes de Catalunya i a les seves activitats.

Una plataforma de llançament d'iniciatives culturals.

Organitzadora de tallers, cursos de formació, espectacles, cicles de conferències, jornades, congressos i projectes d'investigació.

Un servei d'informació i un centre de documentació i recerca.

Un banc d'oferta de productes i serveis (viatges, música, restauració, publicacions...).

seva intervenció fent una crida a les institucions i a les empreses a implicar-se en el projecte perquè sigui una realitat el més aviat possible.

Carles Solà, que treballa a TV3 des de fa 18 anys, ens explica que va ser a partir del programa de televisió d'immigració i societat "Tot un mon" que dirigeix des de fa quatre anys, que va conèixer a Sidi Seck i al grup que ha permès a Casa Àfrica passar de ser una idea a un equip estable d'unes deu persones. Casa Àfrica de Catalunya té com a objectiu principal fomentar el coneixement de les realitats africanes i alhora que permeti ampliar els vincles entre Catalunya i els països africans, considerem que l'augment de ciutadans africans a Catalunya requereix un espai d'expressió i trobada de persones i entitats.

Pretenem que Casa Àfrica doni resposta a la necessitat d'estimular l'interès dels catalans per l'Àfrica i, alhora, reconeixement a la

presència de capital humà africà a Catalunya.

En definitiva, acaba Carles Solà, un viatge d'anada i tornada, nosaltres expliquem als africans qui som, el nostre idioma, cultura i costums i ells faran el propi. Per cert, normalment als africans no els costa gens aprendre un altre idioma, per a ells el multilingüisme és habitual, en un mateix carrer és normal utilitzar fins a quatre idiomes i dialectes (per exemple el del colonitzador, el seu propi, el dels seus avantpassats, i el dels seus veïns o lloc de residència).

Des d'aquestes pàgines volem desitjar que Casa Àfrica de Catalunya tingui l'èxit que es mereix i disposi aviat d'una seu estable, on poder organitzar, esdeveniments, exposicions, conferències i que sigui el punt de reunió i d'unió de la cultura africana amb la catalana.

Per a més informació: <http://www.casafrica.cat/>

Manteniment integral de comunitats
Neteja
Jardineria
Piscines
Reparacions generals

Passeig de la Marina, 53
08880 Cubelles
Tel . 938 969 532
Fax 939 969 533
e-mail: prohec@telefonica.net

Amnistia Internacional Alt Penedès presenta a Vilafranca l'Exposició "RETRAT D'UN ESCÀNDOL UNIVERSAL DE DRETS HUMANS. DONA I DRETS HUMANS"

L'exposició, ubicada a la capella de Sant Joan, mostrava a través de diverses fotografies i textos explicatius un recorregut per diferents països on les dones veuen els seus drets vulnerats d'una manera o altra.

La violència contra les dones és probablement la violació dels drets humans més habitual i que afecta a un major nombre de persones. Milions de dones i nenes en el món són víctimes de violència per raó del seu sexe. En la família i en la comunitat, en temps de guerra i de pau, la violència contra les dones és, a més de la més estesa, la violació de drets humans més oculta i impune. Es calcula que una de cada tres dones en el món és copejada, obligada a mantenir relacions sexuals o sotmesa a algun altre tipus d'abusos al llarg de la seva vida.

Segons informes de l'Organització Mundial de la Salut, el 70 % de les dones que són víctimes d'assassinat moren a les mans del seu company. **El 80% de les víctimes de les armes lleugeres en el món són dones, nens i nenes**, i en els conflictes armats més recents, la violència contra les dones s'ha utilitzat com arma de guerra. En Rwanda i Bòsnia Hercegovina milers de dones van ser violades, mutilades, segrestades i assassinades, accions que posteriorment s'han reconegut com crims de guerra i genocidi per Tribunals Internacionals. Aquestes dades són només la "punta del iceberg", doncs només es coneix i es registra una petita part dels abusos produïts, ja que les víctimes no informen molt sovint per vergonya o perquè temen que la reacció sigui d'escepticisme, d'incredulitat o de més violència. La invisibilitat de la violència contra les dones permet que els governs, les comunitats i els particulars facin cas omís de les seves responsabilitats.

Les dades:

- Es calcula que hi ha 60 milions de nenes menys en el món a causa dels avortaments selectius i els infanticidis.
- En Estats Units el propi govern reconeix que la violència en l'àmbit familiar és la major amenaça per a totes les dones, més que les violacions, els atracaments i els accidents de tràfic junts.
- En Rússia, 14.000 dones van ser assassinades per les seves parelles o parents en 1999, però el país no disposa encara d'una llei sobre violència en l'àmbit familiar.
- El 70 per cent de les dones assassinades en el món ho són a les mans de les seves parelles o ex-parelles.
- La violència en l'àmbit familiar és la principal causa de mort i discapacitat entre les dones de 16 a 44 anys d'edat.
- L'altre genocidi de Rwanda: 500.000 dones violades. D'elles, moltes van contreure la SIDA i no tenen accés a medicaments.

Primer comboi a Guinea Bissau, Mali, Burkina Faso i Níger

Conductors Solidaris de Catalunya (CSC) ha unit 13 projectes de 14 entitats i ha transportat 8 vehicles en donació, un bus ambulatori mèdic, un bus laboratori d'anàlisi d'aigües, un Nissan Terrano 4x4, 2 ambulàncies

i un Furgó Citroën, un camió de gran tonatge Renault i un microbus adaptat per a minusvàlids.

Els conductors han realitzat aproximadament uns 3.500 km per tot tipus de camins i carreteres. La caravana va partir de Barcelona el 17 de maig, el viatge per carretera va travessar Senegal, Mali, Burkina Faso fins arribar a Niamey (Níger), punt final del recorregut. Per la ruta es van anar lliurant els vehicles i el material que transportaven a les ONG receptors.

CSC és una organització no governamental l'objectiu de la qual és el transport d'ajuda humanitària i solidària a zones en conflicte o necessitats. Així projectes globals organitzats per altres agrupacions o institucions es poden dur a terme sense cap despesa. D'aquesta forma, no solament es duen materials, sinó que es crea una xarxa d'ONG que col·laboren per una causa comuna. CSC té set anys durant els quals, més enllà del material que ha lliurat, s'ha especialitzat a transportar il·lusió als més necessitats. La seva batalla segueix sent diària per assolir que, entre tots, es pugui continuar la tasca que un dia van començar creient que el món no serà millor si ens quedem amb els braços creuats.

Per contactar:

<http://conductorssolidarisdecatalunya.blogspot.com>

JUSTÍCIA I PAU

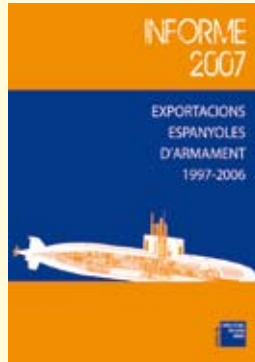
presenta un informe sobre les exportacions espanyoles d'armament realitzades entre el 1997 i el 2006

Justícia i Pau ha presentat als mitjans de comunicació l'informe 2007 sobre les exportacions espanyoles d'armament, un document elaborat per Tica Font, vicepresidenta de Justícia i Pau, que identifica les exportacions realitzades entre el 1997 i el 2006. L'informe mostra les principals tendències de les exportacions d'armes i material de doble ús, i recull els canvis més significatius del mercat espanyol i de la política exportadora del govern. També inclou uns annexos que recullen, llisten i ordenen per valor econòmic els principals països receptors de material de defensa, material de doble ús i armes curtes i lleugeres.

En la roda de premsa, Tica Font ha destacat el 2006 com l'any en què s'han fet més exportacions d'armes, 845 milions d'euros, tot i que les dades fetes públiques pel Govern espanyol sobre

les exportacions realitzades en el primer semestre de l'any passat -més de 600 milions- indiquen que el 2007 superarà el volum d'exportacions del 2006.

En aquest sentit, l'autora de l'informe considera que el Govern espanyol, que és qui legalment autoritza cada operació d'exportació d'armes, és "políticament irresponsable", no només pel volum d'exportacions que autoritza, sinó perquè moltes exportacions són de dubtosa legalitat i incompleixen el Codi de Conducta de la Unió Europea.

Un element que Tica Font defineix de "molt preocupant" és que l'any 2006 Espanya va exportar armes a empreses privades i per a ús privat, un fet que no s'havia donat mai fins ara (o almenys no constava oficialment). En aquest sentit, la vicepresidenta de Justícia i Pau considera que "s'està contribuint a la privatització de l'ús de la violència". A més, el Govern espanyol continua amb una política d'escassa transparència informativa en relació a aquesta matèria, ja que, malgrat els informes oficials periòdics sobre volums globals de vendes i països beneficiaris, manté íntegrament sota la llei de secrets oficials els expedients d'autorització d'exportacions, cosa que impedeix conèixer els compradors, els venedors i el material concret venut en cada operació. **Per a més informació** <http://www.justiciaipau.org/centredelas/> on trobareu l'informe complet.

FINQUES NOFRAN

**Consulti'ns sense compromís
nosaltres li gestionarem la
compra/venda de**

pisos,
apartaments,
xalets,
locals comercials, terrenys,
finques rústiques...

ens trobarà al
Passeig Vilanova, 20
tel. 93 895 21 20
Passeig Marítim, 6
tel. 93 895 31 60
Cubelles

FINQUES NOFRAN

PRESENTACIÓ DEL JOC ONLINE INTERACTIU D'ACNUR "contravientoymarea.org"

Coincidint amb el Dia Mundial del Refugiat, el passat 20 de juny ACNUR (Agència de l'ONU per als refugiats) va presentar en l'auditori del Museu CaixaFòrum de Madrid la versió espanyola del joc online educatiu sobre drets humans i refugiats creat per ACNUR

"Contra Viento y Marea". **El joc ens fa viure en primera persona els reptes als quals s'enfronten els refugiats des de que abandonen els seus llocs d'origen fins que arriben a un país d'asil**

segur. Aquest joc ha estat traduït a set idiomes i ara s'ha realitzat la seva adaptació a l'espanyol incorporant la realitat del context d'asil a Amèrica Llatina.

T'arresten, et copegen i t'obliguen a signar una declaració que tu no has fet, només per haver participat en una

manifestació pacífica. Tement que el pitjor estigui encara per arribar, fuges del teu país gairebé amb el posat. Arribes a un lloc en el qual no parlen el teu idioma i no coneixes a ningú. No

saps a on dirigir-te. Has de buscar-te un sostre i sortir endavant amb la teva força i el teu valor. Aquests són alguns dels reptes als quals hauran de plantar cara els jugadors de "Contra Viento y Marea" a mesura que el rellotge avança. Aquest joc constitueix una poderosa

eina educativa, de sensibilització i de formació en drets humans que ajudarà a joves i adults a posar-se literalment en la pell d'un refugiat, a enfrontar-se als mateixos reptes i dificultats pels quals ells passen quan es veuen obligats a sortir dels seus països, víctimes de la persecució i dels conflictes armats, i a valorar alhora la tremenda fortalesa que són capaços de mostrar per sortir endavant i reconstruir les seves vides. "Contra Viento y Marea" pretén fomentar actituds positives cap als refugiats, incloent testimoniatges reals de refugiats, articles, vídeos, llibreria virtual i informació sobre el context d'asil.

El joc és gratuït i ha rebut diversos premis i la primera versió dels quals la va realitzar ACNUR a Suècia.

Més informació:

<http://www.eacnur.org>

<http://www.contravientoymarea.org>

Empresa dedicada al servei del medi ambient
Recollida, neteja i jardineria

Expo Zaragoza 2008 EL FARO: Pavelló de les iniciatives ciutadanes

El Pavelló de les Iniciatives Ciutadanes El Faro de l'Expo Zaragoza 2008, que es va inaugurar el 19 de juny, expressa la rica vitalitat i la capacitat d'innovació de la societat civil global, entorn del tema de l'aigua i del desenvolupament sostenible en el món.

Un espai simbolitzat

per un far com a font de propostes (la «construcció de l'esperança») i mostra de bones experiències sorgides des de la ciutadania, la base del teixit social.

Amb una importància equivalent a la d'altres participants de l'Expo 2008 (inclosos els països), el Pavelló de les Iniciatives Ciutadanes El Faro continua el llegat iniciat pel pavelló NGO Global Village de l'Exposició Universal d'Aichi 2005, al Japó. El Faro, el pavelló de les Iniciatives Ciutadanes, està situat en un lloc privilegiat al voltant del Pavelló Puente (que acull l'exposició amb el tema «Aigua, recurs únic»). Amb una superfície aproximada de 1.700 metres quadrats, el pavelló és una construcció atractiva i funcional, dissenyat seguint els principis d'eficiència energètica i sostenibilitat, fomentant les tecnologies i els materials respectuosos amb el medi ambient.

Les últimes incorporacions d'organitzacions socials al Pavelló El Faro sumen 345 a tot el món, més les 32 entitats col·laboradores. La suma de totes aquestes organitzacions converteix el Pavelló de les Iniciatives Ciutadanes El Faro és la major trobada de grups socials del món amb una mateixa causa, just quan el planeta s'enfronta a noves fams, crisis alimentàries, problemes d'accés a l'aigua potable, persecució de drets humans bàsics i el gran repte del canvi climàtic que agreuja encara més aquests problemes. Faro debatrà sobre tot això, denunciarà activament i proposarà solucions reals durant l'Expo. Sempre amb sentit pràctic, valent i positiu per engegar solucions planetàries.

El Pavelló està format per grups ambientalistes, d'infància, de cooperació, de solidaritat, de dona, educatius, de diverses confessions, laics i dels cinc continents en un missatge i projecte comú que pretén deixar un llegat per al canvi. Els convidem a visitar-lo i els recordem que l'Expo Zaragoza 2008 romandrà oberta fins a 14 de setembre.

Més informació: <http://www.elfaro2008.org/>

Un dia per a l'Esperança reuneix més de 5.500 persones a Vilanova i la Geltrú

La 14a Festa de la Solidaritat d'Intermón-Oxfam a Vilanova i la Geltrú, enguany dedicada a l'acció humanitària, va comptar amb la participació de més de 5.500 ciutadans i de 85 voluntaris i voluntàries.

Amb el lema "Vine. És una emergència", tenia com a fi mostrar-nos que l'objectiu últim de l'ajuda humanitària és actuar ràpidament i eficaçment en situacions d'emergències, catàstrofes naturals o conflictes bèl·lics, per salvar les vides de les persones que els pateixen i perquè puguin, passat el desastre, reprendre la vida en condicions dignes. En particular, la festa es va centrar en els projectes d'acció humanitària que es porten a terme a Burundi, Guatemala i Moçambic.

Durant tota la jornada els assistents van gaudir d'activitats lúdiques, des de jocs infantils fins a estands d'informació i mostres d'artesanía, passant per productes de comerç just i actuacions musicals. Els fons recaptats amb aquestes activitats contribuiran a desenvolupar projectes d'emergència d'Intermón-Oxfam.

ALÍ FARKA TOURÉ, L'HOME TRANQUIL

Chema García Martínez

Van vendre'l com el que no era: un músic de professió. Resultava que Alí Farka Touré era un home de camp. Un orfe que va començar a guanyar-se el pa com a taxista i conductor d'ambulàncies (i enginyer radiofònic) i mai va fer de la música la seva professió; més que res perquè no li va donar la gana. Una altra cosa que el distingia: Touré sempre acabava tornant. París, Londres, Nova York... i cap a casa. Que ningú li llevés les seves nits al ras del desert, el seu porxo mal il·luminat, la seva música lluminosa, els seus amics... Farka Touré es calava la boina o el turbant i es reunia amb els qui, des de la metròpolis, proclamaven la pròxima revolució panafricana i estaven obstinats a fer-lo un nou messies. Ell reia, dins seu. Ho va dir i ho va repetir a qui va voler escoltar-lo: «Jo sóc un obrer a peu d'obra». El seu univers era els seus, la seva terra. El 2004 va ser triat alcalde de Niafunké (Mali), on vivia, i va enginyar-se-les per asfaltar carreteres, construir canals i engegar un generador d'electricitat mentre seguia cantant als seus parroquians les mateixes cançons que els cantava des de molt abans. I és que Alí sempre va ser diferent.

Feia temps que havia substituït el tradicional ngoni per una guitarra elèctrica unida a un petit amplificador. Farka Touré estava tan familiaritzat amb la tradició musical songhay i fula com amb els discos d'Otis Redding i James Brown. La seva educació sentimental heterodoxa va fer-lo un rara avis entre els de la seva espècie. Capaç de despertar la voracitat de la bèstia de la indústria discogràfica —si és que es pot dir així— aviat va rebre suculentos ofertes. Allà va marxar Ry Cooder para descobrir-lo i gravar amb Alí un disc extraordinari (Talking Timbuktu) en el qual l'única cosa que sobra és ell. I pot ser que fos el mateix Cooder qui va batejar-lo com el John Lee Hooker africà. Una estupidesa com qualsevol altra, però no gaire allunyada de la realitat. El propi Alí havia advertit les

similituds entre la seva música i la del bluesman nord-americà, la primera vegada que va escoltar un disc de l'autor de Boom Boom. El vam creure quan afirmava que va arribar a això sense proposar-s'ho, per pura intuïció. Sabíem que Alí mai mentia. Alí Farka Touré, com dic, era diferent.

enorme, d'una bellesa contagiosa, nascuda de la companyonia generada entre dos que s'han (re)trobat al cap dels segles. Alí no feia fusió, no vivia a París, no va pretendre enderrocar els pilars de cap Estat. Ell feia la seva, sense presses i al seu pas. Escoltant-lo cantar, un tenia la impressió que la seva

Fotograf: Jonas Karlsson

Un bluesman africà, tant una cosa -bluesman- com l'altra -africà-. El resultat d'un experiment estrany.

Alí va aprendre que en la seva música estava l'origen del blues i de tantes altres coses exportades al Nou Món

pels que van habitar Niafunké ancestralment. I ho va corroborar en reunir-se amb un altre bluesman, aquest nord-americà, Taj Mahal, amb qui va gravar The Source. Un disc

ment estava en un altre lloc; com si allò no anés amb ell. Contràriament a la majoria dels seus compatriotes, Touré es va resistir a ser absorbit pel sistema (pel negoci). Va mantenir el pols ferm i va sobreviure. Va morir als 67 anys —el 7 de març de 2006— a causa d'un càncer d'ossos. Quatre mesos després, la seva casa discogràfica va publicar Savane. Per ventura el seu millor disc per ser el més personal. Difícil imaginar-se un comiat més apropiat.

EL CLUB DE LA MISÈRIA

Paul Collier, professor d'economia a Òxford, explica per què malgrat que el progrés arriba també al Tercer Món, hi ha encara milions de persones que viuen en condicions d'extrema pobresa. Durant els últims quaranta anys, el Tercer Món s'ha reduït, l'enfrontament entre un món ric de mil milions de persones i altre pobre de cinc mil milions canviarà quan arribem al 2015. La major part d'aquests cinc mil milions —un 80%— viu en països que s'estan desenvolupant i, sovint, amb una velocitat increïble. El veritable desafiament del desenvolupament són el grup de 58 països que segueixen a la cua de l'economia mundial i no en pocs casos sumits en un estrepitós fracàs. Mil milions de persones suposen una sisena part de la població mundial, la gran majoria del continent Africà, un problema que ha de centrar les preocupacions del món desenvolupat.

Collier va ser directiu del Banc Mundial, el seu llibre és exhaustiu i provocador. Resulta de lectura obligada per als que es dediquen a intentar treure de la pobresa els altres països i ha estat seleccionat per The Economist entre els millors llibres de l'any. En el llibre se

citen els quatre parany que mantenen aquests països en el pou, descartant el parany de la pobresa que, tot i que amb dificultats, pot superar-se. Es tracta del parany del conflicte, dels recursos naturals que semblen una maledicció, dels països sense sortida al mar —que no falten a l'Àfrica i que van necessitar ajuda durant molt temps per a pal·liar la seva penúria— i dels països petits amb un mal govern.

El problema és greu, però es pot solucionar. És molt menys imponent que els dramàtics problemes que es van superar en el segle XX: les malalties, el feixisme i el comunisme. Això sí, és complicat. El canvi haurà d'originar-se en l'interior d'aquestes societats, però segons l'autor les mesures i les polítiques que s'adoptin des del primer món ajudaran perquè les iniciatives pròpies tinguin més probabilitats d'escometre's i fructificar. És un problema no només per a aquests mil milions de persones que viuen i moren en condicions pròpies de l'Edat Mitjana, sinó també per a nosaltres. El món del segle XXI, aquest món de benestar material, viatges internacionals i interdependència econòmica, serà cada vegada més vulnerable davant aquestes grans borses de caos econòmic i social. A mesura que els països del club de la misèria es vagin despenjant d'una economia mundial cada vegada més complexa, la integració els resultarà cada vegada més difícil.

SAMEX

902 199 265

URBANIZACIÓN - EXCAVACIÓN - MOVIMIENTO DE TIERRAS - NIVELACIÓN - COMPACTACIÓN
DEMOLICIONES - COLECTORES - ALQUILER DE MAQUINARIA

“El llibre de la cuina libanesa”

receptes mediterrànies amb un toc de espècies

Nascut a Beirut, Hussein Dekmak xef del restaurant Li Mignon a Londres, confia en les receptes tradicionals, els ingredients frescos i les espècies aromàtiques per configurar els seus plats. En “El llibre de la cuina libanesa” ens presenta un centenar de les seves millors receptes de fàcil elaboració i les combina amb pinzellades sobre alguns aspectes tradicionals de la cultura libanesa vinculats al menjar: la manera de servir la taula, la importància de les espècies, l'afició per les graellades, la manera de preparar el te i el cafè... La cuina libanesa es nodreix del llegat cultural d'egipcis, perses, grecs i otomans.

La proposta de Dekmak és essencialment una cuina mediterrània que combina a la perfecció els ingredients tradicionals de la regió amb les espècies d'Orient. Els plats que presenta estan replets de verdures (ceba, pebrot, albergínia, carbassó, tomàquet...) i barregen els seus sabors amb el pebre, el clau, el cardamom o el coriandre. El llibre, en els seus diferents apartats, presenta propostes per elaborar sopes, amanides, entrants freds i calents, segons plats de carn i de peix i graellades. Proposa algunes salses per a acompanyar aquests plats i recomana una desena de postres tradicionals. Cada plat se serveix amb molts altres, de manera que la majoria dels entrants, o mezze, són per a quatre persones i com a part d'un menjar més copios.

A continuació us proposem una de les receptes que s'inclouen en aquest llibre el Makloubeh Betinjan, makloubeh significa 'al revés' i és que aquest plat es prepara en un recipient i després es bolca el contingut sobre un plat per a donar-li forma de cúpula. Pots fer servir un bol gran o bé quatre de petits..

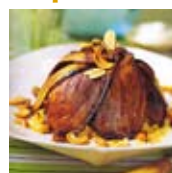
MAKLOUBEH BETINJAN

Albergínia amb carn i arròs

Ingredients per a 4 persones:

4 albergínies grans
Oli vegetal, per fregir
2 cullerades d'oli d'oliva
½ ceba, molt picada
250 g de carn de xai, de l'espatlla, tallada a daus de 3 cm
300 g d'arròs basmati o llarg, en remull durant 20 minuts
Sal i pebre negre
200 g de cacahuets sense closca, ametlles o anacards

Preparació

1. Treu la pell de les albergínies amb l'ajuda d'un pelador de patates, però deixa algunes tires de la pell. Talla una de les albergínies a daus i les demés en làmines fines.

2. Escalfa oli vegetal en una paella i fregeix-hi les albergínies tallades a làmines fins que adquireixin un to torrat, després escorre-les i reserva-les. Repeteix l'operació amb l'albergínia tallada a daus.

3. Escalfa oli d'oliva en una altra paella i sofregeix la ceba fins que estigui tendra. Després agrega-hi la carn i daura-la. A continuació, afegeix l'albergínia tallada a daus i 700 ml d'aigua. S'ha de coure a foc lent uns 15 minuts fins que l'aigua es tenyeixi.

4. Arega després l'arròs, la sal i el pebre i deixa-ho coure uns 20 minuts més. Mentrestant, torra en una paella els fruits secs fins que estiguin daurats. Asseca'ls sobre paper de cuina i posa'ls en un bol per servir.

5. Folra les parets d'un bol gran o d'una safata amb les làmines d'albergínies fregides. Omple-ho amb la barreja i apreta-ho bé.

6. A continuació, posa-ho sobre una safata rodona donant-li la volta al revés. Dóna-li la volta a la safata per desemmotllar 'el pastís' d'albergínia anant en compte de no espatllar la forma de la cúpula.

7. Serveix el pastís juntament amb els fruits secs i qualsevol tipus d'amanida.

Títol

El llibre de la cuina libanesa

Autor

Hussein Dekmak

Editorial

FUNDACIÓ INTERMÓN-OXFAM - Col·lecció: Cuines del món

Nº pàgines: 160

Idioma: Castellà

PVP: 22. €

II Festival MÚSIQUES SOTA LA PALMERA PELS DRETS HUMANS

Per segon any consecutiu, l'estiu s'omple de música solidària amb la tasca de defensa dels drets humans d'Amnistia Internacional al Jardí Romàntic de l'Ateneu Barcelonès. Cantants i grups d'arreu del món actuaran cada divendres a la nit en benefici de l'organització.

Organitza: Amnistia Internacional i l'Ateneu Barcelonès

Lloc: Ateneu Barcelonès

Adreça: carrer Canuda 6 -08002 Barcelona - Tel 933 436 121

Cost entrada: 10 euros a benefici d'Amnistia Internacional - A la venda a www.telentrada.com

18 de juliol

25 de juliol

1 d'agost

8 d'agost

15 d'agost

22 d'agost

29 d'agost

Acollirà el rock de Gabriel Abril.

Youkalis, la banda amb influències del jazz, el folklore llatí i la música clàssica.

Gema 4, quartet femení fundat a l'Habana amb les seves interpretacions "a capella".

Nevoa i la fusió de fados de Lisboa i poemes catalans.

L'artista africà Octavio Sana y su Mixtura Negra

Oscar Abril Ascaso y Sedcontra avec les autres, amb la música popular i les profunditats de la filosofia francesa contemporània.

Stompers, el grup post-irlandès ens mostrarà el seu nou concepte musical: el SIB (Barcelona Irish Sound)

del 7 al

22 d'agost

TURISME RESPONSABLE AMB SETEM : RUTA DE COSTA RICA

3 ÚLTIMES PLACES, aquesta ruta ens ofereix l'oportunitat de conèixer el país de la mà dels seus habitants. Durant un magnífic recorregut que ens portarà des del Pacífic fins al Carib aprendrem a fer pa amb les dones del Corredor biològic Rincón, descobrirem la tradició de fer mascarades amb la família Montoya o coneixerem el poder de les plantes medicinals amb la comunitat indígena de Yorkin. Durant el viatge, a més de donar suport a les comunitats rurals allotjant-nos en els seus projectes eco-turístics, també tindrem l'oportunitat de xerrar amb mestres i escolars, i conèixer el projecte Stibrawpa en favor de la preservació de la cultura bribri.

PREU POR PERSONA : 2.300 euros + taxes

Informació: <http://www.setem.cat/index.php> - o bé al telèfon 93 441 53 35.

14 de juny

fins

14 de setembre

EL FARO - EXPO ZARAGOZA 2008

ESPAI ENCONTRES, programació per setmanes i entitats coordinadores

- Aigua i educació: Educación Sin Fronteras
- Gestió pública participativa de l'aigua: Ingeniería Sin Fronteras y Sustain Labour
- Grans pantans i infraestructuras: Fundación Nueva Cultura del Agua
- Aigua i conflictes: Ecología y Desarrollo
- Usos i abusos: Organización de Consumidores y Usuarios
- Gestió de riscos de desastres: Ayuda en Acción y Manos Unidas
- Aigua i canvi climàtic: Cruz Roja
- Aigua i quart món: Cáritas
- Aigua i sectors vulnerables (dona, infància, indígenes): UNICEF
- Degradació de sistemes acuàtics: SEO Birdlife
- Dret humà al aigua i al sanejament: Intermon Oxfam

ZONA EXPOSITIVA

El Faro contarà també amb una zona d'exposicions de més de 1000 m², articulada entorn de 50 casos emblemàtics seleccionats en els cinc continents. L'exposició està dissenyada a partir dels materials subministrats per les ONG.

Lloc: EXPO ZARAGOZA

Adreça: El recinte de l'Exposició Internacional se situa en el meandre de Ranillas, emplaçat a l'oest de la ciutat de Saragossa, i envoltat per la llera del riu Ebre i El Faro està situat al costat de les Places Temàtiques.

Horari: de 9 del matí a 4 de la matinada.

<http://www.elfaro2008.org>

Av. Barcelona, 162 cant. C. Alt Camp
42 habitatges de 1, 2 i 3 dormitoris, locals comercials,
places d'aparcament i àrea comunitària

CUNIT
AVI PAU
Emblemàtica
zona
de Cunit

CUNIT
VALENTINO
A 100 m.
de la platja

Sant Antoni, 3-5 (Cunit)
32 habitatges de 1, 2 i 3 dormitoris
i places d'aparcament

Ja a la venda

902 104 666
www.gebira.es

gebira
GRUP IMMOBILIARI